

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/172/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116203437
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8116203437.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Daniely Babinovej a Mgr. Miloša Koleka, v právnej veci žalobkyne: G., zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom vo Svidníku, ul. Sovietskych hrdinov 163/66, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 15.6.2016 č. k. 11C/56/2016-31 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Nepriznáva stranám náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že zmluvná podmienka v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 21.6.2013, uvedená v článku 8, bod 8.1 a v čl. 8, bod 8.4., je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 1.096,14 eur s prísl., a trovy konania vo výške 358,67 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na to, že 21.6.2013 účastníci uzavreli zmluvu o revolvingovom úvere, formulár zmluvy podpísala najprv žalobkyňa dňa 12.6.2013 s vyplnením údajov v bode 5 príslušného formulára. V zmluve je uvedené RPMN za úver vo výške 70,01%, v tej istej hodnote aj ročná úroková sadzba a priemerné RPMN vo výške 48,52%. Bod 6 formulára zmluvy obsahuje údaje o schválenom úvere s tými istými údajmi ako v bode 5, okrem RPMN, ktoré pri úvere je vo výške 70,13%. Žalovaný ako veriteľ podpísal túto zmluvu 21.6.2013. Žalobkyňa žiadala úver vo výške 1.500,- s mesačnou splátkou 80,37 eur. Súd prvej inštancie poukázal na to, že zmluva o revolvingovom úvere má celkovo 13 bodov a poukázal na znenie zmluvných podmienok v bode 8.2 a 8.4, ako aj 8.6.. Žalobkyňa poukazovala na to, že pri podpisovaní žiadosti o poskytnutie úveru nebola žiadna reč o dohode o možnosti odkladu splátok. Ak by bola upozornená na takúto dohodu a za tak vysoký poplatok, rozhodne by s dohodou v tomto smere nesúhlasila. Reálne bola žalobkyňi žalovaným poskytnutý úver vo výške 1.284,25 eur, keďže jej bol zrazený spomínaný poplatok vo výške 215,75 eur. Žalovanému zaplatila žalobkyňa celkovú sumu 3.256,6 eur. Poslednú splátku uhradila až vo výške 1.493,32 eur, a to dňa 3.6.2014. Neskôr na základe jej žiadosti jej žalovaný vrátil sumu 876,21 eur. Súd prvej inštancie skonštatoval, že predmetnú úverovú zmluvu, vrátane dohody o možnom odklade splátok je potrebné považovať za zmluvu spotrebiteľskú, uzatvorenú podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie zdôraznil, že v danom prípade neposudzoval cenu ako jej primeranosť k dodanej službe, ale celú dohodu o cene za možný odklad splátok, ktorá spočíva v tom, že spotrebiteľ má platiť za niečo, čo mu nie je dodané. Zdôraznil, že za neprijateľnú zmluvnú podmienku možno považovať aj takú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej

stránke nie je dodané a slúži záujmom dodávateľa. Celá sporná dohoda sa považuje komplexne, teda nielen výška stanoveného poplatku, ktorý však nepochybne vzhľadom na to, že predstavuje viac ako 14% poskytnutého úveru, len potvrdzuje záver o neprijateľnosti celej tejto zmluvnej podmienky. Zo súdnej kontroly by bola vylúčená sporná dohoda, ak by bola individuálne dojednaná. Tento názor je spochybnený už tým, že ide o formulárovú dohodu. Navyše súd nemal dôvod neveriť žalobkyni, pretože jej výsluch je tiež dôkazným prostriedkom a z tohto výsluchu vyplýva, že nemala záujem žiadnu takúto dohodu uzavrieť. Je len logické, že v čase, keď podpisovala žiadosť o poskytnutie úveru, výška sporného poplatku v tlačive danej úverovej zmluvy ešte nemohla byť uvedená, pretože nebolo známe, v akej výške bude žalobkyni úver schválený. Sporný poplatok nepredstavuje celé číslo a nepochybne ide o určitý podiel z poskytnutého úveru, takže poplatok musel byť do zmluvy dopísaný až po schválení úveru, a teda rozhodne nemohol byť odsúhlasený žalobkyňou. Súd preto dospel k záveru, že sporná zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná. Pri posudzovaní prijateľnosti tejto podmienky bolo potrebné si podľa súdu prvej inštancie uvedomiť, že žalovaný žalobkyni strhol z úveru sumu 215,75 eur ako poplatok za to, že ak by snáď niekedy v budúcnosti žiadala o odklad splátok, aj to až pri splnení ďalších podmienok, povolí jej odklad, ale maximálne troch splátok, a to všetko za poplatok 215,75 eur pri úvere vo výške 1.500 eur. Zmluvné dojednanie nie je formulované tak, že ak spotrebiteľ skutočne chce odklad splátok, môže si ho aktivovať, ale je formulované tak, že službu napriek tomu, že ju nepotrebuje a zjavne ani nechce, za túto zaplatí poplatok vo výške 215,75 eur, čo je 14,4% z úveru. Za odklad troch splátok, teda vo výške 241,11 eur spotrebiteľ mal zaplatiť poplatok len o 25,36 eur nižší ako je súčet troch prípadných odložených splátok. Nepochybne ide o hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto súd považoval za dôvodné tejto žalobe vyhovieť. V závere pripomína, že existujú už viaceré právoplatné rozhodnutia, ktorými bola vyslovená neprijateľná zmluvná podmienka totožná s predmetom tejto žaloby, ale z inej úverovej zmluvy uzatvorenej s iným klientom. Súd prvej inštancie za dôvodný považoval aj návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia. Poukázal na § 9 a nasl. zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že výška RPMN bola iná v návrhu na uzavretie zmluvy zo strany žalobkyne a iná v akceptácii žalovaného. Je bezvýznamné, že ide o zmenu pre spotrebiteľa výhodnú, keďže rozhodujúci je záver o tom, či vzniká platná dohoda o RPMN. V dôsledku tejto zmeny RPMN je potrebné vyjadrenie žalovaného v zmluve považovať za nový návrh, ktorý by však musela žalobkyňa písomne akceptovať, k čomu však nepochybne nedošlo. Neplatné dojednanie RPMN písomnou formou spôsobuje absenciu tejto povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Napokon v zmluve chýbajú aj predpoklady, ktoré boli použité na výpočet RPMN tak, ako to je uvedené v § 9 ods. 2 písm. j/ Zákona o spotrebiteľských úveroch. Tieto chýbajúce náležitosti zmluvy majú za následok to, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. To znamená, že žalobkyňa mala žalovanému vrátiť len sumu poskytnutého úveru, teda 1.284,25 eur, pričom celkovo žalovanému uhradila sumu 3.256,60 eur. Žalovaný je vrátil preplatok 876,21 eur, a preto jeho dlh voči žalobkyni ešte predstavuje sumu 1.096,14 eur. Rozhodol o príslušenstve pohľadávky podľa § 517 a nasl. Občianskeho zákonníka a o trovách konania účastníkov rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p..

3. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne, aby rozsudok zmenil a žalobu zamietol. Uplatnil si náhradu vzniknutých trov konania. Uvádza, že pokiaľ ide o prvý výrok rozhodnutia má za to, že z dokazovania neboli preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by oprávňovali súd k takémuto záveru. Súd mal prihliadnuť na objasnenie a právnu relevanciu takých otázok, akým je preukázanie uzavretia zmluvy právo so žalovaným, skutočnosť, že po dobu viac ako 1,5 roka si žalobca na spochybnenie vlastného prejavu vôle nespomenul, nerozporoval ho, hoci pri povahe jeho tvrdení je nepochybne, že o ich závažnosti a možných dôsledkoch by si musel byť vedomý aj ako priemerný právny laik. Žalovaný spochybňuje a napáda závery súdu o tom, ako je dohoda o poskytnutí služby vyhotovená a nutnosť ju uzavrieť a pod.. Dohoda o poskytnutí služby nevzniká podpisom zmluvy o revolvingovom úvere, ale samostatným podpisom nachádzajúcim sa za čl. 8 ods. 8.6.. Táto podpisová doložka je rovnako ako celý text dohody v osobitnej aj farebne odlišnej časti listiny, a teda aj táto skutočnosť je dostatočným signálom pre priemerne obozretnú osobu, že ide o samostatnú a oddelenú časť od textu zmluvy. Z rozsudku nie je zrejmé, či a ako súd vyhodnotil znenie čl. 8.6 o tom, že uzavretie dohody je dobrovoľné a jej neuzavretie nemá vplyv na vznik úverovej zmluvy. Žalovaný nenanútil žalobcu ani k uzatvoreniu zmluvy o úvere a vôbec nie k uzatvoreniu dohody o poskytovaní služby. Žalovaný namieta, že neprijateľnosť daného ustanovenia nebola vôbec dokázaná. Dohoda o poskytnutí služby predstavuje samostatný právny úkon. Skutočnosť, že je na jednej listine spolu so zmluvou o úvere, nemení nič na tomto závere. Súd sa nevyporiadal ani s tým, že dohoda o poskytnutí služby predstavuje graficky odčlenený text, ktorý sa

samostatne podpisuje. Priamo nad podpisovou doložkou v dohode je uvedené, že uzavretie danej dohody nie je podmienkou pre vznik a vykonávanie zmluvy o revolvingovom úvere. Žalovaný na uvedené výslovne poukazyval vo svojom vyjadrení, a teda postu súdu predstavuje nepreskúmateľnosť rozsudku pre rozpor s § 157 ods. 2 O.s.p.. K výroku II. rozsudku má žalovaný za to, že súd neuviedol žiaden dôvod, na základe ktorého rozhodol takýmto spôsobom, a aj v tejto časti je rozsudok nepreskúmateľný. Pokiaľ ide o tretí výrok rozsudku, súd neuvádza dôvody, na základe ktorých sa domnieva, že údaj o RPMN je možné dohodnúť. Prítom je nesporné, že ide o základnú otázku, od ktorej súd odvodzuje neuzavretie zmluvy a jej neplatnosť. Rozsudok je tak nepreskúmateľný ohľadom otázky, ktorá bola podstatná pre rozhodnutie súdu. V súvislosti s údajom o RPMN žalovaný tvrdí, že závery súdu sú v rozpore so zákonom. Údaj o RPMN nie je v zmysle platných právnych noriem možné dohodnúť. Bráni tomu povaha a účel uvedeného údaju, spôsob jej určenia a tiež ustanovenia unijného práva, ktoré predstavujú harmonizáciu pravidiel pre spotrebiteľské úvery. Náležitosti pre úverovú spotrebiteľskú zmluvu sú predpísané zákonom, nemajú rovnaký charakter v tom smere, kedy by ich všetky bolo možné dohodnúť na základe zmluvnej slobody zmluvných strán. Niektoré údaje sú určené priamo zákonom alebo určené v dôsledku zákonom stanoveného pravidla, napr. vzorec pre výpočet RPMN. Žalovaný tvrdí, že ustanovenie o uzatváraní zmluvy nie je možné aplikovať mechanicky na všetky náležitosti zmluvy o revolvingovom úvere, lebo nie všetky sú a objektívne môžu byť výsledkom dohody zmluvných strán. Zdôrazňuje, že pri výklade § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné vychádzať aj zo Smernice Rady 2008/48/ES, ktorá bola implementovaná do slovenského právneho poriadku práve Zákonom o spotrebiteľských úveroch. Unijné právo určuje okamih, kedy sa dá určiť hodnota RPMN, smernica výslovne uvádza, že údaj bude vypočítaný a k času uzavretia zmluvy, teda nie, že tento údaj bude dohadovaný stranami. V zmysle týchto dôvodov žalovaný navrhol podanému odvolaniu vyhovieť.

4. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

5. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle zásad vyjadrených v § 379 a nasl. zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len C.s.p.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného dôvodné nie je.

6. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

7. Odvolací súd pripomína body 25-29 rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-168/05 Mostaza Claro cit.: „Systém ochrany zavedený smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k prístupiu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah (rozsudok z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, bod 25).

8. Tento nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy (rozsudok Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, už citovaný, bod 27).

9. Na základe týchto zásad Súdny dvor rozhodol, že možnosť súdu skúmať ex offio nekalú povahu podmienky predstavuje prostriedok vhodný zároveň na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 smernice, teda zabránenie tomu, aby jednotlivý spotrebiteľ nebol viazaný nekalou podmienkou, a na prispievanie k splneniu cieľa stanoveného v jej článku 7, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok prispievajúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudky Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, už citovaný, bod 28, ako aj z 21. novembra 2002, Cofidis, C-473/00, Zb. s. I-10875, bod 32).

10. Táto možnosť priznaná súdu bola posúdená ako nevyhnutná pre to, aby bola pre spotrebiteľa zabezpečená účinná ochrana, najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo toho, že tento spotrebiteľ o svojich právach nevie, alebo má ťažkosti s ich uplatnením (rozsudky Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, už citovaný, bod 26, ako aj Cofidis, už citovaný, bod 33).

11. Ochrana, ktorú smernica priznáva spotrebiteľom, sa tak vzťahuje na prípady, v ktorých sa spotrebiteľ, ktorý s predajcom alebo dodávateľom uzavrel zmluvu obsahujúcu nekalú podmienku, zdrží namietania nekalej povahy tejto podmienky z dôvodu, že buď o svojich právach nevie, alebo preto, že je odradený od ich uplatňovania z dôvodov nákladov, ktoré by malo za následok súdne konanie (rozsudok Cofidis, už citovaný, bod 34).“

12. Krajský súd v Prešove vo veci 18Co/109/2011 konštatoval, že cit. „neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka,, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znak neprijateľnej zmluvnej podmienky naplňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná (napr. úroky z omeškania nad limit podľa nar. vl. 87/1995 Z.z.). Za neprijateľnú považuje odvolací súd aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch)“.

13. Neprijateľné podmienky nie sú taxatívne vypočítané a súdna prax ich môže judikovať so zreteľom na skutkové a právne okolnosti prípadu. Súdny členský štát môžu judikovať, ktoré zmluvné podmienky sú nekalé (porov. C 237/02, Freiburger Kommunalbauten cit. „Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka, ako je tá, ktorá je predmetom sporu vo veci samej, spĺňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 93/13 ako nekalú.“

14. Zmluvné dojednanie nie je formulované tak, že ak spotrebiteľ skutočne chce odklad splátok, môže si ju aktivovať (prípadne vykonať úkon, ktorý by bolo možné považovať za súhlas s jej využitím za poplatok), ale je formulované tak, že za službu napriek tomu, že ju spotrebiteľ ešte nepotrebuje a zjavne ani nechce, zaplatí poplatok vo výške 215,75 eur, príp. v sume 112,08 eur za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok. Súd prvej inštancie správne poukázal, že za odklad troch splátok, teda vo výške 241,11 eur spotrebiteľ mal zaplatiť poplatok, ktorý je len o 25,36 eur nižší ako súčet troch prípadných odložených splátok. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach je preto nepochybná. Na základe takéhoto dojednania je možné, že spotrebiteľ nikdy o odklad splátok nepožiadala a následkom dojednania bude len to, že mu bude vyplatená nižšia suma úveru, než akú si dojednal (po započítaní odplaty za uvedenú službu). Jej všeobecná formulácia umožňuje vyžadovať zaplatenie odplaty za ňu aj v situáciách, kedy spotrebiteľ v budúcnosti nebude mať záujem o takúto službu. Pokiaľ dojednanie umožňuje aj výklad, ktorý je v neprospech spotrebiteľa, je možné takéto dojednanie vyhlásiť za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Dohoda o tejto službe je súčasťou úverovej zmluvy začlenená v kontexte celej zmluvy a ani grafické odčlenenie textu dohody o poskytnutí služby nespôsobuje jeho samostatnú povahu. Pre rozhodnutie pritom nebolo podstatné, či žalobca danú službu aj využil.

15. K žiadanému vydaniu bezdôvodného obohatenia odvolací súd uvádza, že predpokladom vzniku zmluvy je návrh toho, kto mieni uzavrieť zmluvu. Návrh zmluvy musí byť prejavom vôle smerujúcej k uzavretiu zmluvy, musí byť adresovaný a určitý. Včasný vyhlásenie osobou, ktorej bol návrh určený a z ktorého možno vyvodit' jej súhlas je prijatím návrhu. Forma tohto včasného vyhlásenia nie je predpísaná okrem prípadov, keď ju určuje zákon alebo dohoda účastníkov. Platným prijatím návrhu na uzavretie zmluvy je zmluva uzavretá a nadobúda platnosť.

16. Dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné podstatné zmeny, ktoré sú obsiahnuté v prijatí návrhu na uzavretie zmluvy, sa považujú za nový návrh adresáta pôvodného návrhu a súčasne platí, že takýto prejav vôle je aj odmietnutím návrhu. Uvedené bráni tomu, aby zmluva vznikla inak než na základe konsenzu zmluvných strán.

17. Odvolací súd poukazuje na § 43, §43a, § 43c, a § 44 Občianskeho zákonníka a konštatuje, že súd prvej inštancie správne ustálil, že žalobkyni bol daný nový návrh na uzavretie zmluvy o poskytnutí úveru, a to bez toho, aby žalobkyňou došlo k prijatiu tohto nového návrhu. Ak žalovaný mal v úmysle poskytnúť žalobkyni úver na základe podmienok iných ako boli uvedené v žiadosti žalobkyni o poskytnutie revolvingového úveru, mal uzavrieť zmluvu, obsahom ktorej by boli jeho nové podmienky. Nemohlo sa tak stať iba formou vyplnenie údajov čl. 6 zmluvy s označením údaje o schválenom revolvingovom úvere. Je zrejme, že žalobkyňa v čase podpisu žiadosti o poskytnutie úveru nemala vedomosť o výške RPMN,

resp. jej bola známa len predpokladaná RPMN, ktorú žalovaný následne uviedol v čl. 6 zmluvy až dňa 21.6.2013. Je potrebné súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že v žiadosti žalobkyne bol údaj týkajúci sa RPMN vo výške 70,01 %, pričom v oznámení veriteľa o chválení úveru RPMN predstavovala výšku 70,13 %. V tejto súvislosti neobstojí argument žalovaného, že RPMN nemôže byť predmetom dohody a že jej výpočet je konkrétne určený, jej výška však musí byť riadne určená a predostretá spotrebiteľovi v čase vzniku dohody.

18. Súd prvej inštancie preto opodstatnene vyhovel žalobe v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia. Keďže žalobkyňa vrátila žalovanému viac finančných prostriedkov, ako jej bolo žalovaným poskytnutých, na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo dôvodné zaviazat' žalovaného.

19. Za daného stavu odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p..

20. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p.. Žalobkyňa v tomto štádiu konania trovy nevznikli a žalovaný vzhľadom na výsledok odvolacieho konania nemá právo na ich náhradu

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).